



Luomistyön leikkiä

Joskus ihmettelen, mikä tarkoitus minun olemassaolollani on. Miksi juuri minä ja minun sisälläni oleva minä-tunne on ilmaantunut juuri tähän aikaan ja paikkaan, juuri tähän kohtaan sukupolvien pitkää ketjua? Voin löytää jotain tarkoitusta elämäntyöstäni, mutta sen olisi varmaan voinut tehdä kuka tahansa ja milloin tahansa. Minä-tunne heräsi syntyessäni, häviääkö se kuollessani? Loppuuko silloin maailma?

Samanlaisia minä-tunteita lienee jokaisella mutta minä en tunne niitä. Ja voiko taas joskus herätä minulle uusi minä-tunne? Tämän elämän aikana saamieni kokemusten ja vahvojen vihjeiden perusteella mitä ilmeisimmin voi. Mielenkiintoista on nähdä milloin ja missä ja minkälainen se uusi minuus, uusi elämäni on!

Kuitenkaan varmaksi sitä ei tiedä. Jotain tällaista arvelen kuitenkin tapahtuvaksi.

Kaiken olemassaolevan ja -olemattoman taustalla vaikuttava syy ja voima personoidaan perinteisesti luoja-jumalaksi. Tällä maapallollamme runsaana ja monimuotoisena röyheltävä elämä ilmenee mitä ihmeellisimmissä muodoissaan. Se vyöryy eripituisten syklien aaltoina väliin runsastuen, väliin kuihtuen, mutta aina eteenpäin, koko ajan itseään uuteen luoden. Meidän toimiamme johtava luova voima on osa kaikkeuden luoja-energiaa.

Ihmisen sykli on muutama vuosikymmen. Sinä aikana pystymme näkemään monien elämänmuotojen meitä lyhemmät jaksot ja aavistamaan meidän aaltoamme suuremmat mainingit, hitaammin nousevat ja laskevat. Jos pystyn näkemään olemassaololleni jotain merkitystä elämäntyölläni ja ajatuksillani, on ehdottomasti hyväksyttävä sama merkitys myös kaikilla muilla luoduilla, heidän olemuksensa ja toimiensa arvo. Tästäkin näkökulmasta me kaikki ja kaikki elämänmuodot olemme yhtä arvokkaita, tasa-arvoisia.

Jokin kuolematon koskettaa meitä. Runoilija puhuu ihmisestä hauraana astiana, jonka jokin ikuinen vuoroin täyttää ja tyhjentää. Jokin kaikkea ymmärrystä suurempi hipaisee pieniä sydämiämme. Kun sallimme itsemme tuntea sen, tunnemme riemun ja voimme luottaa olemamme juuri oikealla paikalla, omassa minässämme.

Jotta elämän kehittyminen ja täydentyminen voi jatkua, on oletettavaa että meidän jokaisen sisimmät, aidoimmat sydämen saavutukset säilyvät ja ilmenevät uusiin minuuksiin. Kun tämänhetkinen fyysinen hahmoni on väsymykseen saakka kulkenut tietään, on ymmärrettävää että se haurastuu ja siirtyy materian kiertokulkuun. Myös minä-tunteeseen kiinteästi liittyvät sielun ominaisuudet jonkinlaisessa energeettisessä muodossa lähtevät eteenpäin kierrätykseen.

* * *

Tähän pohdiskeluun antoi kipinän intialaisen Rabindranath Tagoren Gitanjali-runoelman kolmas runo:

Teit minusta kuolemattoman; sinua huvitti tehdä niin. Tämän hauraan astian tyhjensit yhä uudelleen ja täytit uudella elämällä, yhä uudelleen. Tätä vähäistä ruokohuilua kannoit yli vuorten ja laaksojen ja soitit sillä iäti uutta sävelmää. Kuolemattomat kätesi koskettavat pientä sydäntäni, ja se on pakahtua ilosta ja huutaa riemuissaan. Lasket suuret lahjasi minun pieniin käsiini. Aikakaudet kuluvat ja yhä vain ammennat, eivätkä käteni siltikään täyty.